

ΟΜΟΡΦΗ ιδέα νὰ γίνει ταμείο αὐτοδοκθείας γιὰ τοὺς βουλευτάδες μας! Οι κακόμοιροι! Καιρὸς εἶναι, θαρροῦμε, νὰ τοὺς λυπήσει καὶ τὸ Οίκονομικὸ συαστίο καὶ νὰ τοὺς δίνει φαῦ μισοτιμῆς.

Ο «Νουμᾶς» μάλιστα λογαριάζει νάνοιξει καὶ κατάλογο γιὰ δύσους θέλουνε νὰ δώσουν κάτιο ὥστε νὰ μὴ ναυαγήσει η λαμπρὴ αὐτὴ ίδια τοῦ ταμείου τῆς αὐτοδοκθείας.

★

ΝΑ ΓΙΟΡΤΑΣΟΥΜΕ τὴν ἐπέτειο τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνα! Τὸ πρότεινε αὐτὸς μέσα στὴ Βουλὴ, ὁ κ. Παπαϊχαλόπουλος καὶ οἱ βουλευτάδες τάκουσαν καὶ δὲ γελάσανε καὶ οἱ φημερίδες τὸ γράψανε σούβαρά, σοβαρότατα, γωρίς νὰν τὸ χαραχτηρίσουν, καθὼς καὶ τοῦ ἄξιζε, ὡς ἀγιαστρεῖται προγονίτιδα.

Μὰ μήτως ἀπὸ τὴν ίδια ἀρρώστια δὲν πάσχουν καὶ οἱ φημερίδες μας, καὶ δὲ τὸ Ρωμαϊκό πέρα πέρα,

Περιμένουμε καμιὰ μέρα νάνεινε στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ κ. Παπαϊχαλόπουλος ἡ κανένας ἄλλος βουλευτής καὶ νὰ προτείνει νὰ ἐκλέξουμε γιὰ ἀντιπροσώπους μας..... τὶς σκιές τῶν προγόνων. Καὶ γιατὶ ὅγι; Ἐφοῦ Ψηφίζουν οἱ πεθαμένοι, δύοτε ἀποδείχτηκε μὲ τὴν τελευταία ἐκλογή, γιατὶ νὰ μή τὸν ἔχουν τὰ δικαιώματα βάζουν καὶ κάλπη στὶς ἐκλογές:

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ (*)

Ἐπειτὴ ἀπὸ ὅλη αὐτή, χρὴ δέλπετε ὅτι ἀκόμη ὁδοὶ οἱ ξένοι ὅσοι ἐπ' ἴσχυτῶν ἀπεφήναντο γνώμην, δικιαζόμενοι κατέρρευσαν τὴν ἔθνικὴν σημασίαν τῆς ἀνακορφώσεως καὶ κυροῦσι διὰ τοῦ κύρους τῶν γνώμας καὶ σκέψεις εἰς ἡς καὶ εἰς ἔκαστος ἡμῶν¹ ἥδη εἴχε βαθύτηδὸν κατατάξεις καὶ ἀποκρυπταλώστεις κατὰ τρόπον ἐδραῖον καὶ ἀμετακίνητον, ἔρχεσθε σεῖς καὶ μᾶς χτυπήτε εἰς τὸν πατριωτισμὸν μας; Ἀλλὰ μὲ τὶ δικαιώματα μᾶς κατηγορεῖτε διὰ πλήρη ἔλλειψιν πατριωτισμοῦ (τὸ ὑπογραμμίζετε δὲ ἕδιος), καὶ δὲν σᾶς τρέμει τὸ χρέος τὴν στιγμὴν ὅπου γράφετε; καὶ δὲν σᾶς σπᾶ ἡ πέννα τὴν στιγμὴν ὅπου χαράσσει τὸ φοβερὸν φέρει; καὶ πῶς ἔρχεσθε νὰ πληγώσετε εἰς τὰ καιωτάτα τῶν αἰσθημάτων του τὸν καθέναν ἀπὸ ἔκεινους οἱ διποῖοι θεωροῦν ἔθνοκτόν τον ἰδικόν σας πατριωτισμὸν τοῦ διαφρήγγυμα, τοῦ συνελόγου εἰπεῖν; Ποιὸς λοιπὸν² θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ δείχνω τὴν φιλοπατρίαν μου διαφορετικὰ παρὰ διόπις θέλω, καὶ εἰς ποιὸν ἔδωσα τὸ δικαιώματα νὰ τὴν διαμφισθ-

(*) Κοίταξε φύλλα 232 καὶ 233.

τῆση; Καὶ ποιὸς εἶναι ἔκεινος δὲ διποῖος ἵννος νὰ κάμη τὸν πατριωτισμὸν μονοπώλιον ἰδικόν του καὶ, παίρνοντας ὑφος αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἀποκρύπτεις δύος δὲν ἔχουν τὰ θολά του γυαλιά καὶ γυρεύει μὲ ἐφ' διπλού λόγχην νὰ τοὺς ἔξορισῃ δύος ἀπὸ τὴν στεγήν του πατρίδα;

Όμιλεῖτε περὶ ὑπερμέτρου ἀνεκτικότητος τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἔχετε δὲ καίον. Νομίζετε ὅτι εἰς μίαν ἄλλην, πολιτισμένην κοινωνίαν θὰ ἡτο δυνατόν νὰ ἔκουνται καθημερινῶς λοιδορίαι καὶ θρεις καθὼς ἔκειναι μὲ τὰς διποῖας ἀγεμίστε τὸ γράμμα σας, καθὼς ἔκειναι τὰς διποῖας χρόνια τῷρα καθημερινῶς ἀκούομεν; Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ, λέγετε, ΓΕΜΕΙ ΤΑΠΕΙΝΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ, ΠΑΣΧΟΜΕΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΠΟΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ. Λέγετε λέξεις μόνον ἡ ἔννοεῖτε καὶ αἰσθάνεσθε πραγματικῶς ἔκεινα ποῦ λέγετε; Θά μου τὸ ἐπιτρέψετε πάλι, καθὼς πριν, νὰ σᾶς μεταφράσω αὐτὰ ποῦ λέτε εἰς τὴν γλώσσαν μου. Ρωμαΐκα αὐτὰ θὰ ἐλέγοντο: Ἡ διάνοια σας ἔγινε πῶρος λίθος, δηλαδὴ τὸ μυαλό σας ἔγινε σκληρό σὰν τὴν πέτρα, κουρκούτι· τὸ κεφάλι σας ἔχει μέσα ἀέρα, εἶναι νερόδραστο κολοκύθι. Καὶ ζέρετε πρὸς ποίους λέγετε δόλα αὐτά; ζέρετε ποιοῖς εἶναι, ζέρετε πόσοις εἶναι δόλοι αὐτοῖς; Καὶ ζέρετε πόσο, πόσο χαμηλότερα βρίσκεστε ἀπὸ δύος αὐτούς; Ἐκεῖνος δὲ νέος, ἔκεινο τὸ παιδί ποῦ σᾶς ἔγραψε τὰ δροσερὰ καὶ μεγάλα ἔκεινα λόγια καὶ σᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ λάβετε στὸ δεύτερο σας γράμμα «φωνὴν Στέντορος», καὶ νὰ διαταπίσητε ζέρετε πόσα φηλὰ βρίσκεται, ζέρετε πόσα μεγαλύτερο δρίζοντα ἀπὸ σᾶς ἔχει; ζέρετε πόσας πόσας γενεκής ἀπέχει ἀπὸ σᾶς;

«Ἄγι, οἶμοι, ἀξιότιμε κύριε, χάρινω, ναὶ μὴ τὸ πέπερι, ἀν πρέπει νὰ θλίβηται τις δι!» ἔκεινους πρὸς οὓς ἀπευθύνεσθε καὶ καθ' ὃν ἔγαλκεύθησαν τὰ φρυγανωμένα βέλη αὐτή, ἢ μάτοι ἢ ἀναγκαιότερον νὰ ἀλγῇ τις διὰ τοὺς τεῦτα περὶ ἔκεινων φρονεῦντας. «Ω πόσον θὰ μετανιώσεις δεῖς δὲ ἕδιος, δι' δόσης οὔτω συλληθόδην ἔξεπομίσκετε κατὰ ἐπιλέκτων συμπολιτῶν ἡμῶν, θὲν μετὰ ἔνα αἰώνα ἡδύνχοθε νὰ ἐπανέλθητε. Ποῦ ἀνεῦρεν δὲ ἡδρός ἐργάτης δοῦ τοῦ Λογίου ἀλλὰ τοῦ Κερδώου, τόσῳ πλούσιον λεξιλόγιον; Τί ποινὴν ζητεῖ μείζονα τῆς γνωστῆς, τῆς ἐπιβαλλομένης τοῖς κοινοῖς ἐγκληματίαις, τοῖς κκούργυργοῖς κατὰ τοῦ σώματος; Δηλοῦτε δὲτι κισθάνεσθε τὴν ἐσχάτην καταφρόνησην πρὸς τὸ ἔργον των, τὸ μιαρὸν αὐτῶν ἔργον, τὸ ἀνοσιούργυμα των. 'Αλλ' ἐγ-

γνώσκετε οἴα καὶ ἡλίκη περιφρόνησις γεννάται εἰς τὰ στήθη τῶν ἀγωνιστῶν ἔκεινων οἱ διποῖοι μάχονται ὑπὲρ ἰδέας, ἥντινα ἡ ἐποχὴ των δὲν δύναται: ἔτι νὰ θερμάνῃ ώ; ἔδει μὲ τὸ θάλπος της, ὑπὲρ ἰδέας³ τόσῳ μεγάλης, τόσῳ ύψηλῆς, ὥστε ὑμεῖς οἱ ἀλλοί μηδὲ νὰ δύνησθε κἄν τοὺς μετρήσητε τὸ βάθος της, καὶ νὰ προσβλέψητε ἐπὶ τὸ μεγαλεῖόν της. 'Αν ἐγιγνώσκετε, σεβαστὲ κύριε, τί αἰσθάνεται μέσα του εἰς Σωτηριάδης μετὰ τὴν κατακραυγὴν ἐπὶ τοὺς 'Ορεστιακοῖς, ἀν ἡμπορούσατε νὰ κρυφακούσητε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας ἐνὸς Πχλαμᾶ καὶ νὰ ἔδητε πόσον αἰσθάνεται ἔκτιν μεγάλον, ὑπέροχον, ἀπίναντι τῆς θυμοσόφου ἔκεινης καὶ ἀποστεωμένης κοινωνίας, ἥτις τὸν περιστοιχίζει καὶ ἥτις ἀδυνατοῦσα νὰ τὸν παρακολουθήσῃ εἰς τὴν πτήσιν του, εἰς τοὺς ύψηλοὺς πτερυγίσμους τῆς ψυχῆς του, παρενοχλεῖ μὲ τὰς ἀγρίας της ωρυγάς τὸν τιμητένεν ποιητὴν, — τὸ διαμάντι τοῦ κκινούριου μας Παρνασσοῦ, — δὲ διποῖος τῆς εἰναι: πολὺ μεγάλος, γιὰ τὸν διποῖο πραγματικῶς «τὸ σήμερα ἥτανε ναρίζου».

'Αλλὰ ἐγελάστηκα· ἐλησμόνησα ἐμαυτὸν, ἐπελαθόμην ἐμαυτοῦ. Σᾶς δρῦλῶ περὶ Πχλαμᾶ. 'Αλλὰ ἔχετε ἀναγνώστε ποτὲ τίποτε ἰδεῖκόν του; ἔχετε ψυλλομετρήσηρ κάν τὸ θάνατο Πχλλικαριοῦ; Γινώσκετε τί ἔστι Βηλαρής; ἔχετε ἀκούσει τι περὶ Καλβού; ἔχετε διαβάσει, ἔχετε συγκινηθῆ μὲ τὸν Βχλαρίτη; δῆλοι τοὺς ἀνήκουν στὴν ἰδιαίτερην πινακοθήκην μας, τὴν πινακοθήκην τῶν χυδαίων, τῶν ἀπαξίων, τὴν διποῖκην ἔδρυσην δὲ Σολωμόδ, ἐπάνω εἰς τὴν λαϊκὴν ύψην. Εάρετε πῶς ἐφαντάστηκε τὴν πατρίδα μας δὲ Σολωμόδ, καὶ ποία ἀντίληψή τοῦ ἔδωσε τὴν ὄνομασίαν ἔμνικος ποιητής; Σᾶς ἐπεσκεψαν ποτὲ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ εἰδοφέστηκετος στήν της πατρίδης της διποῖας καταστήσεως τοῦ πρόσωπου των: Καὶ τολμάτε νὰ περιλάβετε καὶ τὰ ἐκλεκτὰ τῶν ὄνόματα, τὰς ἀγίας μορφές των, εἰς τὴν ἱερόσυλον σᾶς κλεφτοπόλεμον;

Νιώθω γιὰ σὲ πατρίδα σου σὲ στήνικα χαλινούσι· τὸν «αἰσθάνεστε» τὸν «εἰναίσκετε» τὸ «γαλασμό», τὸ «χαλασμό» κατὸν γιὰ τὸν διποῖο διπάρχει μὲ μεγάλη πατρίδα, καὶ δὲ διποῖος συντρίβει καθὲ περιττὸν; Τὸ ἀνιώσατε ποτὲ καὶ τὸ ἄλλο, δὲτι δῆλοι αὐτοῖς μᾶς; ξναζέκεν τὰ μάτια; δὲτι εἰμεῖδη καὶ πνευματικὰ πατοῦντα; δὲτι συνεχίζομεν, δὲτι ἀκολουθοῦμεν τὸν δρόμον των: Καὶ τολμάτε νὰ περιλάβετε καὶ τὰ ἐκλεκτὰ τῶν ὄνόματα, τὰς ἀγίας μορφές των, εἰς τὴν ἱερόσυλον σᾶς κλεφτοπόλεμον;

Καὶ ἐπειτὴ ἀπὸ αὐτή ἐν ἔρειται ἀπλότητης ἐξανίστασθε καὶ ἀγανάκτεῖτε διότι κάποιος σᾶς παρετήρησε δὲτι περιττόν νὰ κρύπτεσθε ὅπισθεν τοῦ Κο-

ματιαὶ δὲν τῆς χάρισε δὲ Πέτρος τῆς ἀδερφῆς του «Ἄσ πηγκίνη κι δὲς τὴν κόψουνε τὴ βρώμα ποὺ τὰξιζεῖ». «Οτι ποὺ σφάλοιξε πίσω της ἡ πόρτα τῆς ἀλλέας, κατέβηκε στὸ μαγερεύο, ἔργητος ἀπόνια στὸ τραπέζι μπροστίμυτα μὲ τὰ δύο τὰ μπράστα του ἔχαπλωμένα καὶ σὰν διλόχυτα στὸ ζύλο τοῦ τραπεζίου, ἀρχίσε νὰ βογγοκλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ πῶς ἄλλος δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ του σὰν τὴν Κατινούλα!

Μυρίστηκε τίποτις ἀπὸ τὸ φερόματα τῆς Λουζίας ἡ τολεγεῖ κι ἀπὸ μετάνια; Τὸ μῖσος τοῦ τὸ φυσοῦσε ἡ γυναίκα του στὴν καρδιά, τὸ φιλότυμο τοῦ θέριζε κι ἀπὸ γεννητιμό του. «Ἔτσι, ἀπὸ ἀγάπη πυναρμένης καὶ ἀπὸ πεισμάτων ἔθελε νὰ καθήσῃ, μὲ τάφεταις, γιὰ τὴν ξαναδῆ, κι ἀρτή νὰ πεθάνῃ πρὶν ἐπ'

‘Αναγκάστηκε δὲ τὸ Αντρέας νὰ φέρῃ πάλε τὸν Αμάρο, νὰ τοῦ μιλήσῃ. Τοῦ μίλησε γερά. Καὶ δὲν εἶχε ὅδικο νὰ μὴν τοῦ τὰ μαστήσῃ δὲ τὸν Αμάρο, ποὺ στὸν Πέτρο τουλάχιστο δὲ γελάστηκε. Προχωρημένη γενική φυματίωση. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἀπαραίτητο νὰ φέρῃ τὸ Παρίσι, τὸν σέρα τὸν κακό καὶ μολεμένον. Τοῦ τὰ σκέπαστα λιγάκι μὲ τέτοια λόγια, καὶ μ' ἄλλα δύο, ἀποφασιστικά καὶ γλυκά, τὸν ἔπεισε στὸ τέλος δὲ τὸ Αντρέας, ποὺ τὸ νόμιζε

κιόλας μὲ τὰ σωστά του πώς δὲ ἔχοιχτικος δὲ ἀρέρας θὰ τονὲ γιατρ

απ̄, καὶ νὰ ἐπικαληθῇσθε τὴν σκιάν του, καὶ θυμώ-
ρεις, διότι κάποιος, μᾶλλον τὸν σεβασμὸν ποῦ ἔχει
πρὸς τὸν Κοραῆν, σα; εἶπε ὅτι «δὲν θὰ ἔκκενε πολλὰ
πράματα ἀν δὲν ὑπῆρχαν ἡπὸ τὰ εὐγενικὰ ὄντερα
τοῦ λυτρωμοῦ τοῦ θεοῦ αἱ ἀντρειωμένες καρδιὲς
τῶν γιγάντων τοῦ 21». Καὶ θαυμάζετε ὅτι μέσα
εἰς τὴν χοινωνίαν ποῦ μόλις δέκα δεκαπέντε γνωρί-
ζουν περισσότερον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου πατριώ-
του — ὅτι εὑρέθη καὶ κάποιος ἀπὸ ἑκείνους ποῦ ἔχουν
καταλάθει, ὅτι μὲ τὸ ἔνx πόδι ἡτον ὁ Κοραῆς δυ-
στυχῶς βουτημένος εἰς τὰς ιδέας ποῦ ἔχετε καὶ
τεῖς, καὶ ἔξω ὑμῶν αὐτῶν ἴρωτάτε, — θὰ ἔλεγε κα-
νεὶς δι: ἔχετε ἀποστηθίσεις τὰ ἔργα του ὅλα. —
«'Αλλ᾽ ἀφοῦ ὄνειδίζετε (;) αὐτὸν τὸν Κοραῆν τι νὰ
εἴπω πλέον;

Αύτό ἀφορᾷ ἐσσες· ήμετοι θέλομεν νὰ μάθετε πλέον δι τοὺς φιλόλογοις «οἱ ἐπαγγελλόμενοι» τούλαχιστον τοὺς τοιούτους, καθὼς τόσον ώραια τὸ λέγετε καὶ διὰ τοὺς δποίους (ὑπότοιθετα: δι τὸ θὲλον ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους; ὅλα τὰ ὑψηλά, ὅλα τὰ ἀδυνικὰ, ὅλα τὰ ἰδεώδη), δὲν θὲλ διαψεύσουν τὰς δικαίας σας προσδοκίας· τὰ ἔχουν ἀείποτε πρὸ ὄφθαλμῶν ὅλα· (μόνον ποῦ δὲν κάνουν κακιὰ διάκριση μεταξὺ ἴδιων καὶ ἰδεώδων, καθὼς μοῦ φαίνεται δι τοὺς κάνετε. Οἱ ἀρχαῖοι φιλόλογοι, ἐκ περισσοῦ, δὲν ξέρουν παρὰ τὸ ἴδιων κὸν, «τὸ ἰδεώδες δὲν ἀνήκει στὴν ἀθέαντον φωνήν»). Τὸ ἔχουν βάρος εἰς τὴν συνείδησίν των, δι τοὺς μεγάλους προδρόμους των, δι Κορχῆς ἐπῆρε εἰς τὸν λαιμὸν του, ἐν μέρει καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τρεῖς ὀλοκλήρους γενεᾶς, δι τοὺς καμὲν τὴν πνευματικὴν ἀκμὴν τῆς ἀγαπημένης του πατρὸς δι τὸ ἀργοπορήση σημαντικά, καὶ δι' αὐτὸ θεωροῦν ἰδιαίτερόν των καθηκον νὰ ἐργασθοῦν πρῶτοι αὐτοῖ, ὥστε δι τὸ δινούτον γληγορώτερα νὰ ἐπουλωθοῦν αἱ πληγαὶ τῶν ἐγχειρίσεων παῦ δὲν ἐπέτυχαν καὶ νὰ ἀποδεῖξουν μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν ὁρθότητα τοῦ ἀρχαίου λογίου, δι τρόπας καὶ λάσπεται.

Τοῦ κάκου· ἀγνοίζεσθε, σεβόστε κύρος pour une cause perdue· ὅταν καὶ διὰ τὰς φαίνηται αὐτὸς ἀδύνατον, σᾶς τὸ λέγω μὲ ἀκριβαντον πεποίθησιν, μὲ ἐντελῶς σώας τὰς φρένας, μετὰ πολλῆς συμπαθείας, μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ.

Πρέπει νῦν εἰσθε νέος, οὗτο τούλαχιστον ἡκουσι, καὶ δόμως μοῦ ἐμπνέεστε . . . μὴ γελάστε, σεβασμόν. Δὲν ἡξεύρω καλὰ καλὰ τὸν λόγον, ἀλλὰ θὰ σᾶς εἰπῶ τί μοῦ φαίνεται.

λογιῶ λογιῶνε, ποὺ δὲν τὰ βλέπει γιὰ σοφίσματα.
Ποῦ νὰ ξέρη, στοχάστηκε δ. κ. Ἀντρέας, μιὰ πα-
λιὰ νοσοκόμα, μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν καταλαβαίνει
κιόλας τοὺς όρους τῆς γιατρικῆς;; Νὰ μιλήσῃ τοῦ
κ. Λαζέζου. Μπορεῖ νὰ πεισαχτῇ δ. κ. Ἀμάρος. Ἀ-
φτὸς μεσολάθησε. Μ' ἀφτόνη εἶχανε συφωνία κι ἀ-
φτὸς τοὺς ἔνηγκε δλα, πώς άμα ἔρθη κατάλληλη
ῶρα, θὲ φροντίσῃ δ συνάδερφός του καὶ γιὰ τὸ νε-
φρό. Μπόσικα. Και ἀπόδειξη, πώς η Κατινούλα εἰ-
ναι καλά, πολὺ καλά. Φαίνεται πιά κι ἀπὸ τὸ πρό-
σωπό της. Ἔτσι καὶ τὸ σωτό.

Λοιπὸν οὐτε δὲ καὶ Ἀντρέας, οὐτε ἡ Ἄννα, ποὺ
καὶ οἱ δύο τους τόσο ἀγαπούσανε τὴν ἄρρωστη, ἀκόμη
δὲν εἶχανε δεῖς ὡς τότες τὸ γιατρὸν ποὺ τὴν χειρούρ-
γησε, καὶ δὲν τὸ βρίσκανε παράξενο διόλου μήτε δέ
ἔνας μήτε δὲ ἄλλος ποὺ μήτε πασχίσανε νὰ κουβεν-
τιάσουνε μαζί του. Ἡ Κατινούλα ὥστόσο τὸν ἔβλε-
πε τὸν κα. Λανέζο καὶ τοῦ ψιλοῦσε. "Ακούστε κάμπο-
σα τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν νοσοκόμα ποὺ ἐρχότανε συ-
χνὰ στὴν καμερή της, καθότανε, μπάλλωνε κάλτσες,
ἔπλεκε ἢ ἔρραφτε καὶ μωρολογοῦσε. Ἡ Κατινούλα
πάντα τὴν ἴδια κουβέντα, δηλαδὴ γιὰ νεφροκοψίμα-
τα καὶ τέτοια· τῆς εἶχανε κολλήσει στὸ νοῦ. "Αμα,
λέσι, τῆς κόψουνε τὸ νεφρί, τῆς κόψανε καὶ τὴν ἀρ-

Πταίει τὸ γράμμα σας, ή γλῶσσα σας, τὸ ὕφος σας, ὁ τρόπος σας, αἱ ἴδεις σας, ἡ προσωπικότης ποῦ διαγράφεται καὶ διαγινώνται ὅπισσω. ἀπὸ τὰς γραμμάς σας.

· Ἡ τυφλὴ καὶ κάπως γεροντικὴ προσκόλλησίς σας εἰς τὸ Παρελθόν, τὸ βλέμμα τὸ μετὰ βαθείας νοσταλγίας ἐστραμμένον πρὸς ὅ,τι παρῆλθε ἀνεπι-

στρεπτεῖ, τὸ πρὸ τεσσάρων χιλιάδων χρόνων ἡ ἀ-
ποκλειστικὴ, ἡ σχεδὸν πείσμων προσήλωσίς σας ὅπε-
σω· ἡ τόση λατρεία σας πρὸς τὰς μαρμαρίνους καὶ,
μᾶλλον τὸ ἄφθαστον κάλλος των, παγεράξ «χαριέσ-
σας ἀτθίδας τῆς Τχνάγρας», ἐκεὶ ὅπου θὲ νημπορού-
σατε νὰ ἔρωτευθῆτε τόσες καὶ τόσες διοζώντανες ι-
σσαξιές των· ἡ Ιδιοστροπία, ἵσως ἡ ἀρνητίς σας νὰ
πειθῇ γνητά πειθαρχίαν (τί ἴνυντε ἀρέψει: Θὰ

περιστηνοῦτε περικαρπίου (τι εννοεῖτε αὐτά γε; Οὐ
ῆμουν λαιμοδέτη, κολλάρο ή τίποτε ἄλλο; Θά τι
μουν περίεργος νὰ κάχω τὴν γνωριμία σας η τούλα-
χιστον νὰ σᾶς δῶ. Μοῦ φχίνεται ὅμως καλύτερα νὰ
βγάλετε δῆλα καὶ νὰ φορέστε χλαμύδα. Ντύνεστε,
λέγουν, μὲ πολὺ chic· φχντάζομαι ὅτι θὰ σᾶς πη-
γαίνει. Ἡ ἀντιπάθειά σας στὰ τωρινὰ σπίτια μὲ
::: πολλὰ πατώματα (ώς τόσο μοῦ φχίνεται πῶς
καὶ σεῖς σ' ἔνα τέτοιο κάθεστε): αὐτὴν τέλος, πάντων
η ἄρνησίς σας νὰ παραδεχθῆτε, θεωρητικῶς, δ, τι-
δήποτε νέον. Ἡ ἀκρατος ὁλευθερία, η ἀχαλιναγώ-
γητος γλῶσσα, η μέχρι «βδελυγμίας» πεφιφρόνησις
μὲ τὴν ὄποιαν ἀπευθύνεσθε πρὸς τοὺς ἄλλους, εἴτε
καὶ γέροντας εἴτε καὶ νέους, πρὸς τοὺς νεαρούς, καὶ
δ τρόπος μὲ τὸν δποῖον προσφέρεσθε πρὸς τὴν γνώ-
μην ποῦ ἐμόρφωσκεν (δὲν ἡξευρα ὅτι τὸ κῦρος τῆς
γνώμης ζυγίζεται μὲ τὰ χρόνια· ξὺν ᾧτον ἔτος: θὰ ἐ-
τρέχαμε γιὰ τὴ λύση καθε ἀπορίας στὸ Ἰδρυμα τῆς
օδοῦ Κηφισιάς μὲ τὴν πρατινόθιλη ἐκκλησίτοσα του):
η ὑπερβολικὴ εὐκολία μὲ τὴν ὄποιαν ἀποκαλύπτετε
σκέψεις σας καὶ συνκισθήματα: ο ταῦδε είναι ἀνόη-
τος, δ δεῖνα είναι ἀμαθής, δ ἄλλος δὲν ξέρει τι τοῦ
γίνεται. δ τέτκτως πωδότης, δ πέμπτος γειτούρης

δολοφόνου· τοὺς βιβελύσσομαι, ἀποκαλῶ ἀνόητον· αἱ γνώσεις τὰς ὅποιας φάίνεται ὅτι ἔχετε ἀποκομίσει ἐκ τῆς μελέτης τῆς πατρίου ἴστορίας· αἱ σφραδῖαι ἀντιπάθειαι κατὰ συμπολιτῶν σας καὶ τὰ μορδίδγια ἀπερ τονίζετε ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ των· ή ἔξαλειψίς ἀπὸ τὴν μνήμην σας τῆς ἐν Εὐρώπῃ διαμονῆς σας, (τοποθετήτε, «ἄ...πως νὰ σᾶς χαρακτηρίσω» τὴν Εὐλλάδα εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικήν; 'Αλλὰ ἡ Ἀγγλία τούλαχιστον ἀνήκει εἰς τὴν Εὐρώπην). Πάντα ταῦτα, ἔτι δὲ τὸ ζωηρὸν καὶ ἀδιάπτωτον τὸ εσφό-

ζώστια. Νά ή σωτηρία, καὶ τὸ λαχταροῦσε νὰ σωθῇ γιὰ τὸν ἄγγελό της, γιὰ τὴ Μοιρίτα που τὸ γραμματάκι της δὲν τάξιν ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της. Πήρε θάρρος ἡ τουλάχιστο γιὰ νὰ μὴ δειξῃ πῶς δὲν ἔχει, γιατὶ ὁ κοσμάκης δὲν τολμᾷ καὶ πολλὰ νὰ ξεστομίσῃ μπροστά ε' ἔναν ἑξοχώτατο, μάνι: μάνι μιὰς μέρα, δειλόθαρρά, πεταχτά, τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς τὸ βγάλη τὸ νεφρὶ της τὸ καταραμένο καὶ πῶς εἶναι σίγουρη τότες πῶς θὰ γειτνύ.

Χαρογέλασε δὲ γιατρός, μὰ τὰ νὰ μισοσούφωνασε καὶ τὰ φρύδια. Τοῦ ἔχνακαμε λόγο. Τῆς ἀποκρίθη-
κε πώς βέβαια καὶ γιατὶ νὰ μὴ γίνη κατόπι; Πιὸ
βέβαιο ἐμοιαζεῖ δῶμας πώς δὲ γιατρός καρπιὰ δρεξῖ δὲν
εἶχε γιὰ τέτοιες δουλειές. Τί ἀκολούθησε καὶ τί το-
νε βαστοῦσε; Μήπως ἔπικε τίποτις δυμίλεις μὲ τὸν
κ. 'Αμάρο; Μήπως τοῦ ἀνακοίνωσε δὲ κ. 'Αμάρος τὴν
διάγνωσή του τὴν περίφημη γιὰ τὸ φυμάτικαμα τοῦ
νεφροῦ; 'Ενα μήνα ποὺ ἐπρεπε ἡ Κατινούλα νὰ
προσμένῃ ωςπου νὰ τὴν παραλάβουνε στὴν κλινική,
ἴννοεῖται. πώς κακιρός δὲν τοὺς ἐλειψε τοὺς συναδέ-
φους νὰ τὰ ποῦνε. 'Ο κ. 'Αμάρος, τώρα μάλιστα
μὲ τὴν πλειονιά τοῦ Πέτρου, τάκποφάσισε νέττα
σκέττα πώς τὰ ἴδια κ' ἡ ἀδερφή του. 'Η διάγνωση
δύως ἀφτὴ ἐφερνε κακὴ συνέπεια, ἐπειδὴ δταν εἰναι

δρα» σας ἐνδιαιφέρον διὰ καθεύ νέον ὁ ὄποιος χάνει
χρήματα τὸν καιρόν του (εἰς μάτην ἀπόλλυσι τὸν χρό-
νον του· ἀπατάσθε μόνον ἵνα νομίζετε ὅτι ἀπώλετο
κανεὶς πέλεκυς, εἰς τὴν εὑρεσιν τοῦ ὄποιου ἀσχολού-
μενος) καὶ ἡ φιλόστοργος μέριμνα μεθ' ἣς ἀπερήνα-
σθε περὶ τῶν χρημάτων τὰ ὄποια οἱ ἴμοι γεννήτορες
δαπανῶσιν, μοῦ ἐμποιοῦσι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἔ-
χω ἐνώπιόν μου ἀντιπρόσωπον τῇξις νέας γενεᾶς, ἀλλὰ
τῆς παρελθούσης, τῆς ἡδη ἀπὸ χρόνου ἐν τῇ καθε-
στηκύᾳ ἡλικιῷ διατελούσης.

"Αν δύως πραγματικῶς; οὐδὲ διατριβῇ ἐγράφησαν ἀπὸ νέον εὑσπειν, νέον ἀνήκοντα εἰς τὸ ver sacram, τὸ ἕστην ἔχει τῆς ἀναγεννώμενης πατρίδος, νέον κεκλημένον νῦν ἑγγασθῆ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου της, τότε, ὃ τότε λυποῦμεν διπλά. Λυποῦμαι διπλά, διότι βλέπω ὅτι παρέλαβε τὴν πατρικὴν κληρονομίαν ἀκτέργαστον, χωρὶς νῦν τὴν καλλιεργήση, χωρὶς νῦν δικνοθῆναι ἐξελέγχῃ τι, χωρὶς νὰ σκεφθῇ μόνοις του, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἰδιος διὰ νῦν ἔδη τι ὄρθον καὶ τι ὅχι, τι πραγματικῶς ὡραῖον καὶ τι ὅχι, ποὺ τὸ ὠφέλιμον καὶ ποὺ τὸ ὄλεθρον· χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ γίνη σκαπανεὺς εὐσυνείδητος τῆς αὐριανῆς αἰθίριξ· ἀλλὰ δὲ ὑπῆρχε φιλοδοξεῖται μείνη εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν, ἀνθιστάμενος μετὰ κρυψυῶν καὶ συρόμενος ἐκών τῷ τῷ ἐπιτελουμένῳ γοργῷ καὶ δομητικῷ θοιάμινῳ.

Καὶ διμως, πόσην ἀνάγκην ἔχει ἡ νέα μας κοινωνία νέων δυναμέων σκεπτομένων, παρχόντων μὲ σφρίγος καὶ αὐτοθουλίαν. "Ω πόσῳ καλύτερα, ἐν ὅπισσῳ ἀπὸ τὸ στόχας σας ώμιλεις ἔνας ὁ ἑποῖος εἰργάσθη μόνον καὶ δὲν θέλεις πλέον: ὃ πόσῳ θύ ἐπειτιμοῦσα, ἐν τας λίξις σας αὐτὰς ὑπέγραψεν ἔνας πατέρας καὶ ὅχι: ἔνας γυνὴς

Διότι πρέπει καὶ αὐτὸν νὰ λεχθῇ ἐπὶ τέλους· καὶ εἶναι περιττὸν νὰ τὸ ιρόπτωμεν, ἀφοῦ τὰ λίγοις μεταξύ μας. Ἡ περίβολικὴ διπυλίος μὲ τὴν ἡποίκην ἡ κοινωνία δίχεται· τὴν Ἀναμορφώσιν· τὰ τεράστια ἐμπόδια πρὸς τὰ ὑποῖα πρέπει κύτη νὰ παλαιστῇ ἐν ἐν· ἡ ἀδιαχροόλα της, ἡ ἀνικανότης της νὰ καταδάψῃ κάν τὸ ζήτημα, ἡ ἐπιπολαστής ἡ ὄποια ξεσπᾷ κάθε φοράν ὅπου τῆς δίδεται ἀφίρμη νὰ τὸ πιάσῃ εἰς τὰ χέρια της· ἡ ὄπισθιοδρομικότης της καὶ ἡ στενοκεφαλιά της, τὰ ὑποῖα κατορθώνουν ὥστε, ἀρχοῦ εὐτύχησε νὰ ἔχῃ ἔνα «τειμημένον σοφὸν», ἔνα ἐπιστήμονα τῆς πειρωπῆς τοῦ Χατζίδακη, νὰ ἀκούωνται τριάντα χρόνια, μετά τὴν ἐμφάνισιν του, ἐκατὸν δλόκληρα χρόνια ἀφοῦ,

χτικιασμένο ἢ σὰν που λένε φυματιασμένο τὸ νεφρό. δὲ φελζ χειρούργημα καὶ δέξιόωστος ἀπομνήσκει ξε-ρός. Λιώνει λίγο λιγοῦ ἢ κάποτες πεθάνει καὶ στὴ στιγμή. Ὁ κ. Λανέζ, φυματίωση δὲ διαγνωστικε-ψε τὴν πρώτη φορά που ξέτασε τὴν Κατινουλα. Τάρα-ΐσως καὶ νὰ φοβότανε. Τὸ χρέος του, νυκτί, μὰ δῆς καὶ παραπάνω ἀπὸ τὸ χάρος. Τὸ εἴπαμε δὰ Ἐννοεῖ-ται πῶς ἀν τόντις εἴτανε τὰ πρόματα δύπως τὰ νό-μικὲ δικ. Ἀμέρος, καὶ μὲ χειρούργημα, καὶ δίχως χειρούργημα, πάντα ἡ ἔρρωστη, χαμένη. "Οσο θέ-λεις, μὰ τουλάχιστο δὲ θέρπταιγε δικατρός, δηλα-δὴ δὲ θὰ τὴ σκότωνε τὸ χειρούργημα. Τὸ χρέος του θέρπτο, ἀμέσως νὰ τὴ χειρουργήσῃ. Μὰ τὸ χρέος του φαίνεται πῶς δὲν τοῦ σύφερνε τότες νὰ τὸ κατα-λάβῃ.

Μπορεῖ πάλε καὶ νὰ μὴν ἔξερε ὁ ἀθρωπὸς τί νὰ κάμη. 'Οδηγίες ποιός νὰ τοῦ δώσῃ; Σὲ φωνάζουνε ἀξιαφνα σ' ἐνὸς ἀχρέωστου· πάς σπίτι του· συναγρικίσαις ή μὲ τὸν πατέρα του ή μὲ τὸ γιό του, μ' ἔνα λόγο, μὲ τοὺς δικούς του. 'Εδῶ τίποτα! Δέν ἀξιώθηκε νὰ δῆ ὅπε τάφεντικὰ τοῦ δουλικοῦ. Κόρη του δὲν εἶτανε. "Ας κοπιάσουνε χ' ή ιδγενειά τους. Τόσο παράξενο τοῦ φάνηκε νὰ μὴ ζυγώσῃ κανεὶς στὸ σπουδαστήρι του, ποὺ ρώτησε κιόλας μιὲς μέρχ

του ἡ γλωσσολογία ἔγινε ἐπιστήμη, ὑπέρεις κατά τῆς ἔθνικῆς γλώσσης, λόγος καὶ θεωρίαι ικανοὶ νὰ σηκώσουν τὰς τρίχας κάθε «ἄκροις δικτύοις ἀψαμένου τῆς γλωσσολογίας». τὸ πεῖσμά της τέλος καὶ ἡ πανηγυρικὴ της ἀδυνατία νὰ ἀρθῇ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀποφίει καὶ ἀντίληψιν τοῦ Χατζηδάκη, νὰ πεισθῇ εἰς ὅσα λέγει αὐτὸς τέλος πάντων, ἀν δῆι εἰς ὅσα ξεροκοπεῖται οὐκος χρόνια τώρα ἐκεῖνοι τοὺς ὄποιους πολεμεῖ, ὅλα αὐτὰ προδίδουν μίαν γενικωτέρκην ἐπιπολαιότητα, δείχνουν μίαν βαθύτερην σαπίλα.

Διότι δὲν ύπαρχει λόγος νὰ ύπουλέσωμεν ὅτι ἡ συζήτησις διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἶναι ἐκείνη, ἡ ὃποια τὴν γεννᾷ· αὐτὴ ἀπλῶς κάμενε· νὰ ἐκδηλωθῇ κατί, τὸ ὅποιον ύπαρχει εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀτόμου, εἰς τὸν χρακτῆρα τῆς κοινωνίας. Δὲν εἶναι καλὸν οὐσιαστικὸν διὰ τὸ ποιὸν, τὸ πνευματικὸν ὕφος, τὸ πολιτισμὸν τῆς κοινωνίας ἐκείνης, οὕτε εὐσώλων σημεῖον δι᾽ ἔνα εὔελπις μέλλον της, ἢν τόσῳ σιγὰ κατορθώνῃ νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν ἐνδεικνυόμενην λύσιν τοῦ ζωτικούτατου ζητήματός της. Αἱ συχνότυκνοι ἥψωναι, καὶ διαχαρτυρίαι ποῦ καθε τόσῳ ἀκούονται ἐγαντίον ἐκείνων ὅσοι ἐπιχειροῦν νὰ προαγάγουν τὴν λύσιν, διεγέρει φάσις ὅτι ἡ κοινωνία αὐτὴ ἡ ὃποια τόσα ἄφθονα μέλη αὐτοῦ τοῦ εἰδήσιος ἔγκλείει εἰς τοὺς κόλπους της, δὲν θὰ εἰμπορῷ νὰ λύσῃ πρεπόντως οὕτε ἂλλα κοινωνικὰ ἡ ἔθνικὴ ζητήματα, ὅπου ἀπαιτεῖται ἀρνητις πλανῶν καὶ προλήψεων τοῦ παρελθόντος, ἀταστικὸν καὶ βαθὺ βλέμμα πρὸς ἔξερεύνησιν τοῦ μέλλοντος, ἐπιμελεστάτη στάθμισις ὅλων τῶν παραγόντων, οἱ ὃποιοι ἀπεργάζονται τὸ παρόν.

Ακόμη πρὸ μερικῶν μηνῶν μᾶς εἶπε ἔνας Γερμανὸς νεοελληνιστής, ἀπὸ τὴν Λειψίαν, ὁ Karl Dieterich: ἡ ἀντίστασις τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ συντρίβουσα δύναμις τῆς παραδόσεως δείχνουν τὸν μεσαιωνικὸν ποῦ βασιλεύει ἀκόμη. καὶ εἰς τὸν διποίον εἰμεθα βουτημένοι «αἱ Ξεχωρισταὶ συνθῆκαι εἰς τὰς ὄποιας ζητοῦμεν νὸς τοποθετηθῶμεν εἴναι συμπτώματα ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς σαπεδας».

Μὲ φρίκην «μὲ ψυχικήν ὁδύνην» ἀναλογούσομεθα
καὶ ἡμεῖς ὅλα αὐτά. Μᾶς παρηγορεῖ μόνη ἡ ἴδεα
ὅτι ὁ χρόνος, μαζὶ μὲ τὰς σινυομένας πελαιάς γε-
νεας, θὰ τήμπορεστη νὰ σαρώσῃ ὅτι εἰναι: δυνατὸν,
καὶ ἡ ἴδεα ὅτι μία νέα ἀγωγὴ θὰ μᾶς δώσῃ καὶ δυ-
νατώτερο μυαλό. Κάθε φίλος τῶν Ἑλλήνων, εἶπε
πρὸ μερικῶν ἀκόμη ἐβδομάδων ὁ Τούμπη, πρέπει νὰ

τὸν κ. Ἀμάρῳ γιὰς καθε ἀπαντεχούμενο κι ἀν ποτὲς γίνη τὸ νεφροκόψιμο.

— «Ποιός θα πλερώσῃ τὰ ἔξοδα; »

Ἴως νὰ τὸ συλλογίστηκε πάλε καὶ τοῦτο, ἵσως γιὰ τοῦτο νὰ μὴν ἔκαμε καὶ τίποτα, ἵσως γιὰ τοῦτο νὰ μὴν εἶδε τὸ χρέος του, ποιὸ εἴτανε. Ἱώς ὅμως καὶ νὰ μὴν τὸ κατάλαβε πώς ἔχει: δὲν ἔχει, ἀπαραίτητο νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως. Θὰ τὰ ταῖριαζε μὲ τὸ νῦν του ἀπαράllαχτα σὰν τὸν κ. Ἀντρέα. Ή ἔρρεετη καλά, πολὺ καλά. Πέτυχε τὸ ἑνα· τί γυρέbeis ἄλλο; Φρόνιμη ἀρχὴ, δὲ σοῦ λέω, μὰ ποέπει πρῶτα νὰ πετύχῃς στάλθεια.

"Οπως κι άν είναι, γιατί μέσα της τὴν ἔτρωγε κάποιος καημός, χρούμενη γύρισε ἡ Κατινούλα στάφεντικά της, τὴν παρασκευή τάπογεμα, πρώτη τοῦ Ἀλωνάρη. Τὸ καημένο τὸ Μοιριτούλι κόντεψε νὰ λωλαθῇ, που δὲ ζοῦσε χωρὶς τὴν νταντά της τὴν χαδεμένην. Τὴν καμαράνωνε ὅλοι γιὰ τὰ κόκκινά της τὰ μάγουλα, γιὰ τὴν καλὴ τὴν ὄψη. Καμέρωνε κ' ἡ Κατινούλα, που μόλις πάτησε σπίτι: κι ἔρχισε νὰ δουλέηῃ, ἐπειδὴ καὶ τῆς φαινότανε τὸ σπίτι ἀλάκαιρο ἀμελημένο, ἀπαστρῳ, χάλια. Συγγρίσε τὴν κάμαρα τῆς "Αννας καὶ τοῦ κ. Ἀντρέα,

τὸ διμολογήσῃ : ἡ πνευματικὴ ξεραῖδα εἶναι
ἀποτέλεσμα τῆς Καθαρευούσης. Αὐτὰ
μας δίδουν ἐλπίδα· εἰδεμὴν θὰ ἔπρεπε σχι νὰ μετα-
βῶμεν εἰς τοὺς ἔχθροὺς ὑμῶν, ὑπακούοντες εἰς ταῦ-
εισηγήσεις σας. ἀλλὰ νὰ αὐτοκτονήσωμεν.

"Οπως ποτ' άν ή άς τὸ ἀφήσωμεν πλέον, ἀφοῦ
ἀμφότεροι ὑπεσχέθημεν νὰ μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν
συζήτησιν τῆς οὐσίας. Ἐλπίζω δητὶ ή βραχεῖα
αὐτῇ συνάντησίς μας δὲν ἔθλαψε. Η ψυχικὴ ὁδύνη
εἰς τὴν δποίαν σας ιεύθισαν κι ὅλιγαι λέξεις δε τι-
σας κατεχώρισα ἐν τῷ «Νέῳ Ἀστειο ἔσχε καὶ τὴν
καλὴν αὐτῆς ἔποιψιν.

Μολονότι δὲ ἀπέφυγα νὰ σᾶς δμιλήσω περὶ τῶν
βλέψεων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Μεταρρυθμίσεως, μολο-
νότι οὔτε καὖ κολακεύομαι: ὅτι: σᾶς ἔκέντησα ἔστω
καὶ ἐλάχιστον τὴν ὄρεξιν νὰ ἔγδιενεχθῆτε καπως
περισσότερον περὶ τοῦ ζητήματος ἢ καὶ ἀσχοληθῆτε
βαθύτερον, σᾶς εὐγνωμονῶ (μὲ τὴν κκινούργια σημα-
σία) διότι μοῦ ἐδώσατε τὴν ἀφορμήν νὰ εἴπω ἐκ μέ-
ρους ὅλων τῶν δπαδῶν τῆς Μεταρρυθμίσεως εἰς σᾶς
καὶ τοὺς ἥλλους οἱ δποῖοι ἀναγνιώσκοντες τὰ γρα-
φόμενά σας θὰ εἴπαν μὲ κίνημα ἀνακουφίσεως «καλά
τὰ λέει, τὸ εἴχαν παρακάνει ἐπὶ τέλους, τοὺς χρειά-
ζεται», νὰ εἴπω μερικὰ πράγματα, τὰ δποῖα πρὸ-
πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εἴχον λεχθῆ, καὶ τὰ δποῖα καλὸν
είναι νὰ λεχθῶσι: ἀπαξῖ διὰ παντός.

·Ο λάρουγξ μου δμως ἔξηράνθη ἐν τῷ μεταξύ· ἡ
χεὶρ μου ἤμωδίκασε. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ ξα-
ναγυρίσω στὴν γλῶσσά μου. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω
ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ — μὲ κίνδυνον νὰ σᾶς φανῆ-
πάλιν ἡ γλῶσσά μου ἀνόητος — προτιμῶ νὰ σᾶς τὰ
πᾶ περισσότερο ρωμαΐκα καὶ ἡττιν εἰς τὴν ἀθίκαν-

τον γλῶσσαν, ἡ δοποία δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια μου.
Δὲν ἔχομε τὴν παραμικρὴ διαθεση νὰ σε; κά-
νουμε—έννοω τὴν παλιὰ γενεὰ—νὰ λαλάζετε γνώμη;
Ξέρομε, τὸ εἰδαμε, ὅτι καὶ ἐν τὸ δοκιμάσσουμε, εί-
ναι χριμένος κατιρός· σχεδὸν εὐκολώτερο ἀπὸ αὐτὸ-
μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἁτον νὰ γράψετε ἑσεῖς στὴν
γλῶσσά σας μιὰ καίνουργια Ἀντιγόνη ἢ ἐνναν καίνου-
ριο Κρίτωνα σὰν τὸν Ηλέκτωνα ποῦ τόσο πολύ—καὶ
μὲ τὸ δίκιο σας—θαυμάζετε. Ἐσεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὶς
ἰδέεις ποῦ ἔχετε καὶ τὶς γλωσσικὲς νεφελοκοκκυγίες
ἀπὸ τὶς δοποίες ξεκινάτε, μᾶς ἀποκλείετε κάθε τρό-
πο, τινάζετε στὸν ἄρχ καθε γεφυρα ποῦ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς συνάψῃ.

Ἐτέλειωσε. Ἡ συνεγγόνη μεταξύ μας δὲν είναι δυνατή. Δὲν ιπάσχει οὔτε ἕνα σπυριόν ε-

ἔστρωσε τὰ κρεβάτια. Κάπου κάπου ὅμως καθότανε ἡ ἀκουσματοῦσε πουθενά σ' ἐνα ἔπιπλο, νάνασάνη. Τὸ βράδυ, σερφίρισε στὸ τραπέζι. Κουρασμένη λιγάκι. 'Αμέ, τι; "Ετσι, έπων, νχ γειάνη; Θξ περάση. Κ' ἵδια δὲν πρόσεξε. Ήτο κουρασμένη τὴν δλλη μέρα. Σάστισε. Τὴν τρίτη, πέντε τοῦ 'Αλωνάρη, κρεβάτιώθηκε μὲ τὴ θέρμη.

КЕФАЛАЮН'.

O Σοφοκλῆς.

Ο Σοφοκλῆς σκόλαζε. Κλεισμένο τὸ βιβλίο κι ἔχαθηγητής προετοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ποθητό του τὸ Χαμονοκόρφι, ἐκεῖ νὰ ἐργαστῇ μὲ τὴν ἡσυχία του πιὰ δόλο τὸ καλοκαίρι. Προτοῦ φύγη ὅμως, εἶχε κάμποσα νὰ βάλῃ σὲ τάξη καὶ βιαζότανε. **Η Ἀκαδημία,** δ Πέτρος, ἡ ἀρρώστια τῆς Κατινούλας—**ὅχι** δὲ καὶ τόσο, νὰ πούμε τὴν ἀληθεια—δύως κι ἀν εἶναι, τὸ ἔνα ἡ τᾶλλο τὸν ἀργοπορήσανε τὸ χειμώνα, καὶ τώρα μόλις πρόφτανε. Τὸ βιβλιοδέτη του πρόσμενε καὶ ἔπερπε νὰ τοῦ παραδώσῃ κάθε τόμο, κάθε περιοδικό, κάθε φυμερί

παφῆς. Ζοῦμε καὶ οἱ δύο στὴν πόλη τῆς Παλλάδος—καθὼς τόσο ὡραῖα τὸ λέτε—ἄλλας ζοῦμε σὲ δυὸ κόσμους τόσο διαφορετικούς, τόσο ξένους ώστε νὰ μὴ ἔννοούμαστε· τόσο διαφορετικὰ μάτια καὶ αὐτιὰ ἔχομε, τόσο ἀλλιώτικα αἰσθανόμαστε, τόσο ἀλλιώτικες σκέψεις ἔχουμε, ώστε δὲ ἐνας βλέπει τὸν ἄλλο σὰν οὐρανοκατέβατο καὶ ἀπορῷ πῶς γίνονται νὰ βρίσκουνται τέτοιοι ἄνθρωποι κάτω ἀπὸ τὸν ἥδιο οὐρανό.

(Στιχλο φύλλο τελιώνει)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΙΔΗΣ

Μιὰ τρίγχα δὲν ἔχαρηκεν ὁ Ἐρμός μαλλιάρος,
Μὰ δυτας δ' χάρος ἔφτανε, μιὰ νέβηγη εἶχε προστάση
Διαβάτες, εὐχήθητε του, ζει εἶναι καὶ νεκρὸς
— Πέτσα δὲν τ' ἀκούεις, θὰ χαρῆ-τις τρίγχες νὰ γκλιάστη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι"

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΣΗ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

AEG... 2.2.907

"Filtate,"

Πολὺ εὐχαριστήθηκα μὲ τὸν «Hellenic herald» Νο 3 ποὺ μοῦ ἔστειλες· ἕνα τέοιο φύλλο ἐπεκτείνεται ἀπὸ πολὺ πρὶν νὰ τὸ ἔχουμε, μὲ καλλιο ἀργὰ παρὰ ποτές. «Ολα τ' ἄρθρα του εἰναι γραμμένα σωστά καὶ φρόνιμα κι δις ἔλιο δημοσιεύεται μέσα εἰναι κακοδιαλεγμένο γιὰ τὸ σκοπὸ του φύλλου. Ξεχωρίστη ἐντύπωση μούκεν τὸ ἄρθρο «The Albanian question», γραμμένο, ἡ δὲ γελιέμας, ἀπ' τὸν Ἑλληνοαρβανίτη πουζ ζέρουμε. Είμαι συμφωνότατος μὲ τὴ γνώμη του, διτὶ ὁ Ἑλλαδα πρέπει να γκαλάσσῃ τους Ἀρβανίτες, χωρὶς νὰ ζητήῃ νὰ τους ἀλλαξῃ ἑθνισμὸ καὶ γλῶσσα. γιὰ νὰ σταθῇ πιο στέρεα ἐναντικ τὸ Σλαβισμό. "Ἄς γίνεις δὲ ἀρχηγὸς τους καὶ προστάτης κι ἀς τους βιοτήθῃσῃ νὰ δργακωθοῦν σ' ἑλεύθερο ἔθνος καὶ νὰ μποῦν στοῦ πολιτισμοῦ τὸ δρόμο, κ' ὑστερα, ἀροῦ δῆ πρῶτα πώς ἔγινε τὸ καρδιὰ τους ἑλληνική, ἀν μποῦῃ ἀς τους μαθη ἀκόμη καὶ τοῦ Θουκυδίδη τὴ γλῶσσα. (?) Ρήγας ποὺ κτυρυχε τὴ Λευτεριά γιὰ σῆτε τὴ ὑπόδουλα στοὺς τούρκους ἔθνος καὶ γιὰ τους Ἀδιοὺς τους τούρκους καὶ

δα — τις φύλαγε καὶ δάρτες — μ.” ἔνα χαρτάκι χωριστό γιὰ τὸ καθένα, ὡς καὶ γιὰ τὴν παραμικρὴ φυλλαδούλα, σημειώνοντας στὸ χαρτάκι τὸν τίτλο, τὸ χρώμα, τὸ εἶδος τοῦ πετσιοῦ καὶ τὴν τιμή, που συφωνήσανε καὶ τὴν γνώξεις ἀπὸ τὸ μέγεθος. Ἀγόρασε κείνη τὴν γρυνιά ἐνα βίδος βιβλία· συνήθιζε καὶ τὰγόρχες τὸ Πάσκα. Στοιχειστήκανε ἀπὸ τότες ἀδετα χάμου, γιατὶ δόσο δὲν εἴτανε δεμένα, δὲν τὰ φιλοξενοῦσε στὰ φύφια τῆς βιβλιοθήκης του, μήτε μποροῦσε νὰ τὰ βλέπῃ ἔτσι, γυμνά, κουρελλιασμένα κι ἄταχτα. Φαντάσου. Λοιπὸν τί καημός ποὺ ἀπὸ τὸ Πάσκα κοιτάντας κακορίζεικα κι ἀντυτα στὸ λαμπρὸ τὸ ἑργαστήρι! Κόντεο διόλας ἡ μέρα τοῦ μισεμοῦ· σήμερα, τετάρτη, ἔξη τοῦ Ἀλωνάρη· μεθάβριο, παρασκενή, ὁχτώ, καὶ ταξίδι. Ὁρισμένο, ἀμετάλλαχτο, τέλειωτε. Ο κ. Ἀντρέας, ἀμα τάποφασίζει, κι δέσμος νὰ χαλνοῦσε, δρόμο. Τὴν πέμτη, δηλαδὴ τὴν ἀβριανὴ τὸ πουρνό, ἔμελλε νάρθη κι διβιβλιοδέτης. Ἀπαραιτητο νὰ μὴ χασσομερήσῃ δ κ. καθηγητής, καιρὸς δὲν τοῦ ἀπόμνυσκε, κ' ἵσια ἵσια χολόσκανε, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ νὰ καταλαγίσῃ παρά κατέ ἀθηναϊκες φημερίδες, ἐπειδὴ τοῦ στέλνανε ἀπὸ τὴν Ἐλλάδη, καὶ δὲν τάχγαζε πέρα μὲ τοὺς ἀριθμούς, τὰ μπέρδες μὲ τὶς μερομηνίες.